

РЕШЕНИЕ

№ 24515

гр. София, 22.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21
състав,** в публично заседание на 24.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **5255** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 124 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, вр. с чл. 145-178 от Административно – процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на К. М. -Т. с постоянен адрес: [населено място], чрез адв. С. Ч.-Н., срещу заповед № 109/10.05.2024г. на Министъра на правосъдието, с която е прекратено служебното и правоотношение на основание чл.107, ал.1 т.5 ЗДСл-поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. ЗДСл.

В жалбата са изложени твърдения, че заповед № 109/10.05.2024г. на Министъра на правосъдието е незаконосъобразна, тъй като към датата на издаването и длъжностната характеристика на жалбоподателката, връчена и на 16.10.2022г., не се изисква разрешение за достъп до класифицирана информация /КИ/. Отделно от това се твърди, че е налице едностранната промяна на изискванията за заемане на длъжността, въведена със заповед от 27.09.2021г. на Министъра на правосъдието, която изисква разрешение за достъп до КИ съгласно чл.37 ЗЗКИ. В жалбата са изложени твърдения, че липсата на разрешение за достъп до КИ не е пречило жалбоподателката да изпълнява служебните си задължения, предвид годишната и атестационна оценка. Посочено е, че органът по назначаването не е спазил изискването за предварителна закрила при уволнение по чл.333 вр. чл.328 ал.1 т.11 КТ, предвид заболяването на жалбоподателката. Изложени са и твърдения, че оспореният акт противоречи с целта на закона, която установява стабилитет на държавната служба. По същество моли да

бъде отменена процесната заповед, като се претендират разноси по делото.

В съдебно заседание се поддържат изложените твърдения в жалбата, като се представя списък с разноси.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, като излага твърдения, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в законовоизискуемата форма и при наличие на материалноправните предпоставки по чл.107ал.1 т.5 ЗДСл и при съобразяване с целта на закона. Посочва, че за заеманата от жалбоподателката длъжност „директор“ е налице изискване за достъп до КИ и К. М. -Т. е притежавала такива-разрешение №53486 за достъп до КИ, валидно до 10.07.2015г. и разрешение №97197/28.08.2025г. за достъп до КИ, валидно до 27.08.2019г., което и отнето с Отнемане на разрешение за достъп до КИ №167/25.05.2017г., издадени от ДАНС. Посочва се, че необходимостта от ново искане за достъп до КИ през 2021г. е наложена не от издаването на заповед №ЛС-04-514/27.09.2021г. и утвърдения на 27.09.2021г. списък по чл.37 ЗЗКИ, а факта на възстановяване на жалбоподателката на работа като „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ със заповед №ЧР-01-351/07.12.2020г., считано от 07.12.2020г., за която длъжност се изисква достъп до КИ, предвид фигуриране на длъжността в списъка по чл.37 ЗЗКИ, от една страна, и от друга-отнетото и разрешение за достъп до КИ на 25.05.2017г. В тази връзка се сочи, че отнемането на достъпа до КИ не зависи от волята на органа по назначаваното, а е обусловено от изискванията на чл.40 ЗЗКИ, мотивирали председателя на ДАНС да издаде отнемането на достъпа до КИ. Отделно от това са изложени твърдения, че органът по назначаваното е бил длъжен да възстанови жалбоподателката на длъжност „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в МП, предвид решение №14567/25.11.2020г. по адм. дело №4059/2020г. на ВАС, 5-членен състав и след възстановяването и Министърът на правосъдието да предприеме необходимите действия за издаване на разрешение за достъп до КИ. Ответникът оспорва твърденията в жалбата, че К. М.-Т. е изпълнява служебните си задължения и без разрешение за достъп до КИ, тъй като в периода от 07.12.2020г. до 10.05.2024г. всички класифицирани документи, касаещи дирекцията, са преглеждани от друг служител на Министерство на правосъдието, който е притежавал достъп до КИ-Б. З. и тя не е могла да докладва на жалбоподателката класифицираната информация.Твърди, че е неприложима разпоредбата на чл.333 ал.1 КТ, тъй като в случая основанието за прекратяване на служебното правоотношение е чл.107 ал.1 т.5 ЗДСл, което е съответно на чл.328 ал.1 т.12 КТ, а не на чл.328 ал.1 т.11 КТ.Претендират се направените разноси, като се прави възражение за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Административен съд-София-град, след като обсъди изложените в жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, намира за установена следната фактическа обстановка:

Със заповед №ЛС-03-2393/14.12.2005г. на Министъра на правосъдието К. В. М. Т. е назначена на длъжност „държавен експерт“ в дирекция „Българско гражданство“. /л.36/

Със заповед №ЧР-01-046/08.02.2012г. на Министъра на правосъдието К. М. –Т. е преназначена като „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието. /л.37/

Със заповед №ЛС-04-1140/09.07.2014г. на Министъра на правосъдието са определени длъжностите в Министерство на правосъдието, за които се изисква достъп до

класифицирана информация, като в заповедта изрично е посочена и длъжността директор на дирекция „Българско гражданство“.

Не се спори по делото, че за заеманата от жалбоподателката длъжност „директор“ и е било издадено разрешение №53486 за достъп до КИ, валидно до 10.07.2015г. за достъп до КИ и разрешение №97197/28.08.2015г. за достъп до КИ, валидно до 27.08.2019г. и отнето с Отнемане на разрешение за достъп до КИ №167/25.05.2017г., издадени от ДАНС /л.135/.

Със заповед № ЧР-03-59/29.09.2017 г. Министърът на правосъдието е наложил на К. Т., на основание чл. 90, ал. 1, т. 5 ЗДСл, за извършени дисциплинарни нарушения по чл. 89, ал. 2, т. 1, 2, 4 и 5 ЗДСл, дисциплинарно наказание „уволнение“.

С решение 1990/07.02.2020г. по адм. дело №12455/2017г. на ВАС, 3-членен състав, потвърдено с решение №14567/25.11.2020г. по адм. дело №4059/2020г. на ВАС, 5-членен състав, е отменена заповед № ЧР-03-59 от 29.09.2017 г. на министъра на правосъдието.

Със заповед №ЧР-01-351/07.12.2020г. на Министъра на правосъдието К. В. М. Т. е възстановена на длъжност „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието. /л.141/

Със заповед №ЛС-04-514/27.09.2021г. на Министъра на правосъдието на основание чл.37 ЗЗКИ е наредено служители, включени в списъка по чл.37 от ЗЗКИ, в срок до 30.09.2021г. да представят на служителя по сигурността на информацията необходимите документи за започване на процедура по проучване за издаване на разрешение за работа с КИ. /л.40/

Видно от извадка от списъка по чл.37 от ЗЗКИ К. В. М. Т. на длъжност „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието е включена в списъка.

На 27.09.2021г. на К. М. Т. е изпратен мейл на служебната и поща в Министерство на правосъдието, с който е посочено, че до 30.09.2021г. трябва да представи попълнен комплект документи, необходими за стартиране на процедура по проучване на ниво „Секретно“ във връзка със списък по чл.37 от ЗЗКИ. /л.43/

По делото е представен списък от 23.07.2015г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.122/

По делото е представен списък от 22.01.2016г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.120/

По делото е представен списък от 17.12.2020г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.128/

По делото е представен списък от 2021г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.130/

По делото е представен списък №92-18-25/09.08.2022г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.110/

По делото е представен списък №92-18-4/19.01.2022г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.112/

По делото е представен списък №92-18-4/09.05.2024г. на Министъра на правосъдието, видно от който К. Т. като директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ. /л.108/

Видно от докладна записка №92-18-16/10.05.2024г. на служителя по сигурността до Министъра на правосъдието, на 30.09.2021г. жалбоподателката К. М. Т. е представила частично попълнени документи за започване на процедура по проучване, които документи не са достатъчни за започване на процедурата по проучване, след което жалбоподателката е излязла в отпуск и след завръщането си не е представила допълнителните документи, необходими за започване на процедурата.

На 21.02.2023г. на К. М. Т. отново е изпратено на служебния и мейл писмо, с което са и изпратени документи, необходими за стартиране на процедура по проучване на ниво „Секретно“ във връзка със списък по чл.37 от ЗЗКИ. /л.44

С писмо № 92-18-4/15.02.2024г. Председателя на ДАНС е уведомил Министъра на правосъдието, че жалбоподателката К. Т., включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ, не е предоставила необходимите документи за стартиране на процедурата за проучване. /л.45/

На 19.02.2024г. служителят по сигурността лично е предоставил необходимите документи за започване на процедурата по проучване на К. М.-Т., за което са подписали приемателно-предавателен протокол. /л.46/

На 22.04.2024г. отново служителят по сигурността на информацията е представил на К. М. Т. необходимите документи за започване на проучване за достъп до КИ и отново са подписали приемателно-предавателен протокол. /л.47/

Видно от докладна записка №92-18-16/10.05.2024г. на служителя по сигурността до Министъра на правосъдието К. М. Т. не е представила необходимите документи до датата на изготвяне на докладната записка-10.05.2024г. /л.38/

На 10.05.2024г. със заповед №ЧР-01-109 на Министъра на правосъдието на основание чл.107 ал.1 т.5 ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с К. В. М.- Т., считано от 13.05.2024г. В заповедта са изложени причини за прекратяването, а именно-обективна невъзможността държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите на чл.103 ал.1 т.3, а именно служителят не притежава необходимото ниво на достъп до КИ „Секретно“, изискващо се за заеманата длъжност „директор“ на дирекция „Българско гражданство“, съгласно утвърдения от Министъра на правосъдието списък по чл.37 ЗЗКИ. Като фактически обстоятелства е посочено, че жалбоподателката не притежава необходимото ниво за достъп до КИ, изискващо се за заемане на длъжността на ниво „секретно“, определено в списък по чл.37 от ЗЗКИ на длъжностите или задачите на Министерство на правосъдието, за които се изисква достъп до съответното ниво на КИ, представляващо държавна тайна, утвърден от Министъра на правосъдието. Посочено е, че на служителя четири пъти-на 27.09.2021г., на 21.02.2023г., на 19.02.2024г. и на 22.04.2024г. са и предоставяни документи за попълване за започване на проучване, но тя не е ги попълнила и предоставила на служителя по сигурността на информацията.

Заповедта е връчена на К. Т. на 13.05.2024г.

Така описаната фактическа обстановка съдът установи въз основа на приетите по делото доказателства, а именно –представената административна преписка, съдържаща горепосочените заповеди, докладни записки, списъци, разрешения за достъп до КИ, както и личното досие на жалбоподателката с получените годишни оценки и болнични листове.

При така приетото за установено от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Насочена е срещу акт, който може да бъде оспорен пред съда- чл.124, ал.1 ЗДСл. Подадена е от лице с правен интерес от оспорването /чл.147, ал.1 АПК/- адресат на акта, засегнат неблагоприятно и при спазване на преклузивния срок по чл. 149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, а именно от Министърът на правосъдието, той и орган по назначаването на оспорващия.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на административния акт. Същият е в писмена форма и съдържа минимално предвиденото в чл.108, ал. 1 от ЗДСл съдържание. Посочени са дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

При постановяване на заповедта не е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. В закона липсва установена специфична процедура за издаване на заповед на основание чл. 107, ал. 1, т. 5 от ЗДСл.

Настоящият съдебен състав не споделя възраженията от страна на жалбоподателя, че не е спазено изискването за предварителна закрила при уволнение по чл.333 вр. чл.328 ал.1 т.11 КТ, предвид заболяването на жалбоподателката. чл. 328, ал. 1, точки 11 – предвижда работодателят може да уволни само с предварително разрешение на инспекцията по труда за всеки отделен случай. В случая, обаче основанието за прекратяване на служебното правоотношение с жалбоподателката е чл.107, ал.1 т.5 ЗДСл-поради обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 ЗДСл и в този смисъл посочената в жалбата закрила е неприложима, тъй като основанието по чл.107 ал.1 т.5 ЗДСл съответства на чл.328 ал.1 т.12 КТ- при обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор, а не на чл.328 ал.1 т.11 КТ. В този смисъл е съдебната практика- Решение № 13765 от 26.10.2011 г. на ВАС по адм. д. № 13871/2010 г, Решение № 12677 от 13.12.2021 г. на ВАС по адм. д. № 8148/2021, поради което съдът приема, че в случая няма допуснато нарушение.

Спорът е материалноправен и е свързан с наличието или липсата на предпоставките по чл.107 ал.1 т.5 ЗДСл. В тази връзка съдът приема следното:

Съгласно чл. 107, ал. 1, т. 5 от Закона за държавния служител (ЗДСл) органът по назначаване прекратява служебното правоотношение без предизвестие, когато е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява задълженията си извън случаите по чл. 103, ал. 1, т. 3 от ЗДСл.

В съдебната практика е утвърдено разбирането, че за да е законосъобразно прекратяването на служебно правоотношение на така посоченото материалноправно основание, следва да са налице следните предпоставки: 1.) да е създадена нова фактическа обстановка; 2.) същата да води до невъзможност за изпълняване на задълженията по конкретната длъжност и 3.) причините за това да са непреодолими и

за двете страни по правоотношението, защото са неподвластни на волята им (в този смисъл Решение № 3335 от 11.03.2014 г. по адм. д. № 14634/2013 г. на ВАС, Пето отделение, Решение № 6133 от 11.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 10511/2009, Решение № 7130 от 14.07.2022 г. на ВАС по адм. д. № 4001/2022 г. и други). Следователно, обективната невъзможност по принцип следва да е породена от причини, за настъпването на които нито една от страните по правоотношението не съдейства в една или друга степен.

По отношение на първата предпоставка- нова фактическа обстановка, настоящият съдебен състав не споделя изложеното в жалбата, че тази фактическа обстановка е създадена със заповед от 27.09.2021г. на Министъра на правосъдието, с която К. М.-Т. в качеството и на директор на дирекция „Българско гражданство“ е включена в списъка на длъжностите, за които се изисква достъп до КИ по чл.37 ЗЗКИ. Анализът на приложените по делото доказателства води на извода, че в конкретния случай изискването за разрешение за достъп до КИ за заемане на длъжността „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието е съществувала още към 2011г. Към 09.07.2014г. със заповед №ЛС-04-1140/09.07.2014г. на Министъра на правосъдието са определени длъжностите в Министерство на правосъдието, за които се изисква достъп до класифицирана информация, като в заповедта изрично е посочена и длъжността директор на дирекция „Българско гражданство“. Към този момент-09.07.2014г. К. М. –Т. е преназначена като „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието със заповед №ЧР-01-046/08.02.2012г. на Министъра на правосъдието, поради което, след проучване на жалбоподателката и е било издадено разрешение №53486 за достъп до КИ, валидно до 10.07.2015г. за достъп до КИ и разрешение №97197/28.08.2015г. за достъп до КИ, валидно до 27.08.2019г. и отнето с Отнемане на разрешение за достъп до КИ №167/25.05.2017г., издадени от ДАНС /л.135/.

Съдебната практика приема, че отнемането на достъпа до КИ е промяна във фактическата обстановка. В този смисъл е Решение № 7130 от 14.07.2022 г. на ВАС по адм. д. № 4001/2022 г. К. М. –Т. е възстановена на работа на 07.12.2020 г. на посочената по-горе длъжност „директор“ със заповед №ЧР-01-351/07.12.2020г. на Министъра на правосъдието в изпълнение на влязло в сила съдебно решение №1990/07.02.2020г. по адм. дело №12455/2017г. на ВАС, 3-членен състав, потвърдено с решение №14567/25.11.2020г. по адм. дело №4059/2020г. на ВАС, 5-членен състав, като още при обжалването на дисциплинираното и уволнение и впоследствие-при възстановяването и на работа на същата длъжност в Министерство на правосъдието и впоследствие, жалбоподателката е била наясно, че за заеманата длъжност се изисква достъп до КИ и че тя самата е притежавала такъв достъп до момента на отнемането му от ДАНС и последвалото и дисциплинарно уволнение. Не се спори по делото, че посочената длъжност „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието е била включена в списъка по чл.37 ЗЗКИ и в този смисъл при отнет достъп до КИ, органът по назначаването е бил длъжен да предприеме действия, с които жалбоподателката да попълни документите

за започване на процедура за достъп до КИ. Съгласно чл. 38 от Закона за защита на класифицирана информация (ЗЗКИ) достъп до класифицирана информация се разрешава във връзка с изпълнение на служебни задължения или конкретно възложени задачи, а не абстрактно и без да е необходимо, от което се налага извод, че притежаването на разрешение за достъп до класифицирана информация от К. Т. е изискване във връзка със заеманата към този момент от нея длъжност „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието. По принцип (с изключение на отделни специфични хипотези) разрешение за достъп до класифицирана информация се издава само след проучване, което се извършва за лица, заемащи или кандидатстващи за заемане на длъжност или за изпълнение на задача, свързани с достъп до класифицирана информация (чл. 45 от ЗЗКИ). Следователно притежаването на разрешение за достъп до класифицирана информация като специфично изискване по смисъла на чл. 7, ал. 1, т. 6 от ЗДСл може да бъде изпълнено както преди заемането на длъжността, така и след това. В случая след заемане на длъжността на 07.12.2020 г. на К. Т. четири пъти са и предоставяне документи, които тя е следвало да попълни, за да започне процедурата по проучване за достъп до КИ.

Изложеното в жалбата, че изискването за притежаване на разрешение за достъп до класифицирана информация е въведено за първи път със заповед от 27.09.2021г. очевидно противоречи на останалите събрани по делото доказателства. Видно от приложените по делото доказателства заеманата длъжност още от 2011г. е в списъка по чл.37 ЗЗКИ и в този смисъл безусловно за нея се изисква достъп до КИ, какъвто преди отмененото дисциплинарно уволнение жалбоподателката е притежавала до момента на отнемането му от ДАНС, с което тогава тя е отговаряла на специфичните изисквания за заемане на длъжността, която и към този момент е била включена в списъка по чл. 37, ал. 1 от ЗЗКИ. Съгласно съдебната практика в този смисъл е без значение дали и в кой момент това изискване е станало част от длъжностната и характеристика.

При възстановяване на посочената длъжност директор на дирекция „Българско гражданство“ към 07.12.2020г. посочената длъжност е била в списъка по чл.37 ЗЗКИ, поради и което за жалбоподателката е възникнало задължението да подаде документи за започване на процедура по проучване за достъп до КИ. Предвид гореизложеното е налице първата предпоставка.

Налице е и втората предпоставка - невъзможност за изпълняване на задълженията по конкретната длъжност, тъй като макар и възстановена на посочената длъжност в изпълнение на съдебното решение, жалбоподателката не е имала достъп до КИ.

Твърденията на жалбоподателката, че се е справяла отлично с възложените и задачи, предвид получаваните от нея годишни оценки, макар и без достъп до КИ не означава, че не съществуват такива документи, изискващи КИ, които да са от значение за правилното функциониране на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието. Не се спори по делото, че при липса на достъп до КИ от страна на жалбоподателката, друг служител от дирекцията, който е притежавал достъп до КИ, е преглеждал всички класифицирани документи, касаещи дирекцията в Министерство на

правосъдието- и този служител не е могъл да докладва на жалбоподателката класифицираната информация. По делото са налице доказателства в тази насока, а именно- докладна записка №92034094+1/25.06.2024г. от служителят по сигурността на информацията в Министерство на правосъдието, видно от която за периода от 07.12.2020г. до 10.05.2024г. в дирекция „Българско гражданство“ класифицираните документи са около 40 /четиридесет/ броя и те са преглеждани и обработвани от Б. З.-началник от отдел в посочената дирекция, която има достъп до КИ, но тя не може да докладва на прекия си ръководител К. Т., тъй като последната няма достъп по КИ. В случая К. М. –Т. като „директор“ на дирекция „Българско гражданство“ в Министерство на правосъдието като не отговоря на изискванията на ЗЗКИ, не би могла в изпълнение на основаната цел на длъжността (ръководство, организация и контрол на осъществяваните дейности от служителите в дирекцията) да създаде организация на работа, която да позволява получаване, обработка и съхранение на класифицирана информация и това обстоятелство е от съществено значение за хипотезата, при която е прекратено служебното и правоотношение. В този смисъл е налице и втората предпоставка - невъзможност за изпълняване на задълженията по конкретната длъжност от страна на жалбоподателката.

Налице е и третата предпоставка- наличие на причини, които да са непреодолими за страните, защото са неподвластни на волята им, тъй като, както правилно ответникът е изложил съображения, Министърът на правосъдието е бил длъжен да изпълни влязло в сила съдебно решение №1990/07.02.2020г. по адм. дело №12455/2017г. на ВАС, 3-членен състав, потвърдено с решение №14567/25.11.2020г. по адм. дело №4059/2020г. на ВАС, 5-членен състав и да възстанови жалбоподателката на длъжност „директор“ в дирекция „Международни осиновявания“, макар, че към момента на възстановяването и на посочената длъжност, тя не е разполагала с достъп до КИ, тъй като той и е отнет от ДАНС пред 2017г. В случая не става въпрос за действия от страна на органа по назначаването, с който той въвежда нови изисквания за заемане на длъжността с включването на жалбоподателката и длъжността и в списъка по чл.37 ЗЗКИ, тъй като от 2011г. е налице изискване за достъп до КИ за заемане на посочената длъжност. По делото е безспорно установено, че на жалбоподателката за заемане на длъжността „директор“ дирекция „Международни осиновявания“, МП и е било издадено разрешение №53486 за достъп до КИ, валидно до 10.07.2015г. за достъп до КИ и разрешение №97197/28.08.2015г. за достъп до КИ, валидно до 27.08.2019г. и отнето с Отнемане на разрешение за достъп до КИ №167/25.05.2017г., издадени от ДАНС /л.135/.

В конкретния случай въведените изисквания за изпълнение на длъжността са свързани с разпоредбите на Закона за защита на класифицираната информация и включването ѝ от административния орган в списъка на длъжностите, за които се изисква достъп до съответното ниво на класифицирана информация, представляваща държавна тайна.

Съгласно чл.59 ал.6 ЗЗКИ лице, на което е отнето разрешението за достъп до класифицирана информация, няма право да кандидатства за заемане на длъжност или за изпълнение на конкретна задача, свързани с работа с

класифицирана информация, за срок три години от отнемането. Поставеното в закона ограничение е относимо към всяка една длъжност или задача, независимо от това дали длъжността или задачата, по повод на която е издадено отнемането са различни и в различна администрация. От тази гледна точка, от 26.07.2020г. е изтекъл тригодишният ограничителен срок и към момента на възстановяването и на работа в изпълнение на решенията на ВАС, тя е могла да заема длъжността „директор“ дирекция „Международни осиновявания“, МП, като се инициира нова процедура за проучване за достъп до КИ.

Съгласно съдебната практика безспорно органът по назначаването, на който е било известно, че възстановеният служител на работа не притежава изискуемото разрешение, е следвало да инициира производство пред компетентния административен орган за издаване на такова. Това е така, тъй като такъв вид проучване и за какво ниво на достъп до класифицирана информация следва да бъде издадено разрешение, зависи именно от ръководителя на съответната администрация. В конкретния случай, това действие е извършено от органа по назначаването. В случая органът по назначението е съобразил, че достъпа до КИ за жалбоподателката е бил отнет през 2017 от ДАНС при предходното заемане на същата длъжност от жалбоподателката преди дисциплинарното и уволнение през 2017г., отменено от ВАС.

По делото са налице безспорни доказателства относно инициирането и провеждането на друга последваща процедура по проучването на жалбоподателката да и бъде издадено разрешение за достъп до класифицирана информация, необходимо за изпълнение на заеманата от нея длъжност в Министерство на правосъдието.

Предприетите от страна на Министъра на правосъдието действия с изпращане на уведомления до жалбоподателката многократно с покани за попълване на документите за стартиране на процедурата за достъп до КИ свидетелстват за активна дейност от страна на органа по назначаването да изпълни задълженията си в тази насока. Ето защо не може да се вмени вина на Министъра на правосъдието, че не е предприел действия за получаване на достъп до КИ от страна на жалбоподателката. На нея четири пъти са и изпращани документи за стартиране на процедура за достъп до КИ, и въпреки дадените срокове и изминалото време над три години и половина, жалбоподателката не ги е попълнила. В този смисъл могат да бъдат споделени възраженията от страна на ответника в представените писмени бележки, че са налице съмнения за заобикаляне изискванията на закона за заемане на длъжността.

От изложеното следва, че по отношение на жалбоподателя са осъществени материалноправните предпоставки за прекратяване на служебното и правоотношение на посоченото правно основание, поради което оспорената заповед следва да се потвърди като правилна и законосъобразна.

С оглед изхода от спора, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания е поискано присъждането им, поради което искането за присъждане на разноси следва да бъде уважено в размер

на 150.00 /сто и петдесет лева/, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 21 - ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на К. В. М. –Т. срещу заповед № 109/10.05.2024г. на Министъра на правосъдието, с която е прекратено служебното и правоотношение на основание чл.107, ал.1 т.5 ЗДСл.

ОСЪЖДА К. В. М. –Т. ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на правосъдието сумата в размер на 150 лв. /сто и петдесет лева/, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: